

BÚCSÚ RÓNAY GYÖRGYTŐL

Fájdalmas kötelességünknek tettünk eleget, amikor április 20-án elkísértük utolsó földi útjára Rónay Györgyöt, lapunk főszerkesztőjét. Az egyházi gyászszertartást Jelenits István piarista tanár, az elhunyt egykori kedves tanítványa végezte, majd a szabadtéren felállított katalfalknál, a könnyes szemű barátok és tisztelők nagy sokaságának körében, a temetést rendező Magyar Írók Szövetsége nevében Sőtér István akadémikus, a Magyar Tudományos Akadémia Irodalomtudományi Intézetének igazgatója búcsúzott elsőnek Rónay Györgytől. Utána a barátok, írók, kollégák nevében Rába György, majd végül a Vigilia és az Új Ember szerkesztőségének nevében dr. Várkonyi Imre prépost, kanonok, az Actio Catholica országos igazgatója, a Vigilia felelős kiadója mondott gyászbeszédet. A három búcsúztatót az alábbiakban közöljük.

SÓTÉR ISTVÁN

RÓNAY GYÖRGY EMLÉKE

„A Nyugat harmadik nemzedéke”, — „az Ezüstkor nemzedéke”: ilyen jelölésekkel emlékezik máris a magyar irodalomtörténet Rónay Györgyre, és nemzedéktársaira, mireánk. Egy könyv íveire tapadó bordázatként illeszkedik ennek a nemzedéknek pályája történelmünk régebbi és újabb éveire, félszázad előtti, majd a felszabadulás utáni életünk fejezeteihez. Rónay György olyan időpontban távozik közülünk, amikor életműve már kikerekedett, és mindinkább átkerült az utolsó mérések mérlegeire, melyek majd megmutatják, hogy mit vállal belőlük az utókor. Most azonban, hogy költészetét és szépprózáját, kritikai és tudományos munkásságát az idő mérlegének serpenyőjében tudjuk, máris úgy érezzük, hogy ennek a lírának utolsó, puritán darabjai, de a korábbi, érzékenyen elégikus alkotások is, és a lélek újra-újra kezdődő magánbeszédét hallató meditációk, — tehát a fiatal, a férfivá érett, majd az utolsó esztendők leglényegesebb felismeréseiben elámuló Rónay György költészete, ez az együttérzésében is tartózkodó költészet: az igazi próbát már alkotójának életében kiállta.

Vannak költők, akik akarva-akaratlan újraélesztenek és képviselnek valamit a költészet elmúlt századainak igényéből, magatartásából. Így tartotta fenn és idézte emlékezetünkbe Rónay György egy mindenkori klasszicizmus költői szemléletét, tisztaságát és művészi szigorát. Az, amit most megközelítőleg az ő klasszicitásának nevezek, éppúgy nem nélkülözte az igazi klasszikusok megrendültségét és gyengédségét, mint Arany, akit annyira szeretett, vagy Berzsenyi, akitől modernségben is annyit tanult, vagy azok a világirodalmi klasszikusok, akiket műfordításaiban tolmácsolt, s akiket egy szigorú és kényes költészeteszmény jegyében tudott híven és felelősen megközelíteni. Csak az, aki olyan költészetet hozott létre, mint Rónay György, kérhette számon kritikusként is azokat az igényeket, melyeket mindenki csak a maga módján tölthet be, de amelyeknek betöltésén kinek-kinek az emberi és a művészi jelentősége múlik. Rónay György a kritikában épp annyira volt megértő, mint szigorú, azonosuló és tárgyilagos. Olvasónaplói egy ideig úgyszólván egymagukban képviselték irodalmunkban a mi-